

1902... FON 70... egnek... FOR... zotésre... határozott... szolgá... GNACZ... 44788... 2... sarkán... kárban... 25 krnak... 44788... 42.000... 29... 1856... meg!... Géza... F. és Fiai... 21. szám.

SZERKESZTŐSÉG: BUDAPEST, IV. VÁRMEGYE-UTCA 11. Telefon száma 788. KÉZIRATOKAT NEM KÜLDÜNK JISZA... ELŐFIZETÉSI DÍJ: Védőre postán v. helyben házhoz hordva... Egy évre... 40 kor. | Egy negyedére 10 kor. | Egy fél évre... 20 kor. | Egy hónapra 6 kor. 6 fl.

EGYETÉRTÉS

FENYŐ SÁNDOR főszerkesztő.

EÖTVÖS KÁROLY szépirodalmi főszerkesztő.

KIADÓHIVATAL: BUDAPEST, IV. VÁRMEGYE-UTCA 11. Telefon száma 706. HIRDETÉSEKET ÉS NYILTÉRBE VALÓ KÖZLEMÉNYEKET FELVESZ A KIADÓHIVATAL... Londonban főszerkesztőnk: Teled József... Budapestban: Úrsi, Földi & Co. és valamennyi hirdetőiroda.

Mai számunk főbb közleményei: Vezető cikk: Nem alkuszunk! Vaskalaposok. Híresztelés. A Kormányzat tanácskozása. Híresztelés a parlament estől ülésig körül. Híresztelés. Törvény: A nagy per. Irta: Eötvös Károly. Történet az ördögről. Irta: Krudy Gyula. Regény: A halál diadala. Irta: Gabztele D'Annunzio.

Nem alkuszunk!

(Sz.) Azt mondják, hogy br. Fejérváry védelmi miniszter engedményeket hozott haza Bécsből. Hogy katonák némiképen megpuhultak a magyar nemzeti közvélemény általános fölháborodásának hallatára. Hogy a póttartalékosok behívásáról szóló törvényjavaslat kegyetlen, embertelen és mindenképpen jogtalan intézkedéseinek mértékét leszállították. És most biznak abban, hogy a megírt nemzeti közvélemény lecsillapul. Kezessé válik a parlamenti ellenzék, a többség megéppenséggel boldog lesz, hogy megszavazhatja a módosítandó javaslatot. És még sok mindent beszélnek azokról az engedményekről, a miket br. Fejérváry állítólag kieszközölt a királytól, meg a közös hadügyminiszterrel. Szó van arról, hogy huszezer póttartalékos helyett csak hater ezer hivatkozással, a delegációk határvonalán messze túlterjedő pénz- és véradót akart a nemzetre róni. De még jobban csalódott, mikor kicsinyelte az ellenzék, mert az ellenzék épp oly erővel és határozottsággal lépett föl a magyar nemzet közbizalma és gazdasági érdekei ellen durva merényletet tartalmazó javaslat ellen, mint annak idején a véderőről szóló javaslat ellen. És az ellenzék föllépése nyo-

mán fölriadt az egész ország. A szilaj harag és jogos megbotránkozás indulatai forrongásba hozták ezt a szerencsétlen, elgyötört nemzetet. Száz szónak is egy a vége: katonák kompromisszumot ajánlanak föl a parlamentnek és a nemzetnek. De katonák újra csatlódni fognak. Az engedményekkel talán lekenyerezhetik a szabadelvű párt eddig békétlenkedett elemeit; de az ellenzék nem fog alkudni, annál kevésbé megalkudni. Az ellenzék a nemzeti közhangulatot képviseli. És a közhangulat nem nyugszik meg kompromisszumokban. A nemzet nem azon akad föl, hogy huszezer póttartalékosnak, tényleges szolgálatra való behívás kéri a javaslat. Hanem azon, hogy egyáltalán beszélhetek a mostani viszonyok közt katonai létszámmelésről, katonai szolgálati idő meghosszabbításáról, új katonai terhekről, új pénz- és véradókat, a nemzeti erőnek új csorbításáról és a póttartalékosok szerzett jogainak egyesek konfiskálásáról. Mindazok a politikai és gazdasági okok, melyek az eredeti javaslat ellen fölhozhatók és fölhozhatók, fennmaradnak akkor is, ha a hadügyi kormányzat kompromisszumot ajánl. Nem kompromisszum kell nekünk, hanem a javaslat teljes visszavonása. És addig, amíg ez meg nem történik, nem lesz békesség és nyugalom sem a parlamentben, sem az országban. Elég koldus, elég nyomorodott már ez a szerencsétlen nemzet. Mit akarunk még tőle? Nem elég, hogy megfosztják keresetforrásaitól, meg munkajét is el akarják venni, s dolgos, munkabíró népünk fiatalját még az eddiginél is nagyobb mértékben akarják nemcsak télenre kárhoztatni, hanem a nemzetet el is tartatni? Miért? Azért, hogy a nagyhatalmi látszatra katonai csafrangokat aggalhassanak? A nagyhatalmi állás emlegetésével nem lehet elbolondítani a nemzetet. Nem nagyhatalmiság kell ennek a nemzetnek, hanem kenyér, munka és érzé, hogy megküzdjön életének borzalmas nehézségeivel. A nagyhatalmi dicsőség ostobaságai hidegen hagyják a nemzet kedélyét, hanem sorsának, helyzetének kétségbeesztő nyomorúságai fölzaklatják indulatait, melyek szilajul háborognak, mikor esze-

veszett katonai tervekkel állnak eléje és terveit még fokozni akarják. Nem, katonák urak! Nem alkuszunk! Se a parlamenti ellenzék, se a nemzet közvéleményét nem lehet bizalmas katonai közlésekkel elszédíteni. Ismerjük már a megfélemlítésnek ezt a komédiáját. Mindig az efféle bizalmas, szigorú titokban tartandó katonai közlésekkel csábítgatják a törvényhozást. A delegátus uraknak szörnyű módon hizeleg a katonai bizalmaskodása, s vakon engedelmeskednek a generálisoknak; de a parlamenti ellenzéknek nem hizeleg és nem imponál ez a bizalmaskodás. A nemzet meg úgyet se vet rá. Hiszen nem is tudja, hogy mit suttognak a miniszter urak ott a delegációs asztal, meg a képviselőházi bizottságokban. Hát csak jöjjenek azok a kompromisszumok, de nem kérünk belőlük. Csak azt bizonyítják, hogy a hadügyi kormányzat még sem vezetik olyan teljesen föltétlen szükségek. Ha ilyenekről lenne szó, nem engedhetnének, s mert engednek, ebből látszik, hogy követelések nem jogosult. Azután meg ha most meg is elégednének kevesebbel, ez csak azért történik, hogy esztendőre, vagy kettőre újból előálljanak új követelésekkel. Le kell velük számolni most. Azért hát csak álljon sarkára ennek a nemzetnek minden tényezője! Fialtság és polgárság! Nyilvánuljon erősen, hatalmasan a nemzeti közérzés és akarat, hogy támasztékot adjon parlamenti ellenzék jogos és becsületes küzdelmének.

Budapest, október 23.

Szól Kálmán fíradt. Mikor itt az ország szívében lüktet és forrong a vér, mikor nagy életkérdéseink körül heves harc folyik, akkor a miniszterelnök elvonul pihenni. Régen rebesgetik, a szabadelvűek pártjában is kolportálják a hírt, hogy a miniszterelnök fíradt. Kimerítették a sok tárgyalások és a még több beszédek. Kénytelenek vagyunk ennek a szálló hírek hitelt adni, mert most a tények is igazolják. A miniszterelnök valóban pihenésre vágyódik, s mint felhivatalosan jelentik, Rátótra ment üdülni. Ott is marad, míg a parlamenti szünet véget nem ér. Pihenjen békében.

Vaskalaposok.

(pd.) Csodálatos végzet közöl ma este az egyik könyvomat. A nagyméltóságú m. kir. Curia kimondta, hogy képviselői mandátumra csak jól meghízott, elégedett természetű úri emberek valók. A kinek ellenben valamelyes kivételt valóján a dolgok mai rendjén, az érdemtelenné arra, hogy képviselő legyen. A Curia petíció alapján elrendelte a bizonyítást arra, vajjon igaz-e, hogy a megtámadott képviselő valamelyik választó-gyűlésen ezeket mondta: »Az ország csak az uraké, nem a tieteké, szegény embereké; az urak bővelkednek minden jóbán, ti meg nélkülöztek mindent. Ti csak azért dolgoztok, hogy az urak zsebvágyának mindent. Látjátok ezeket a zöldelő halmokat és fangok kalászszerű meztelenséget? Szegény nép! Ti vetettétek, ti dolgoztok meg véres verejtékkel, de más fog abból aratni. Látom, hogy nagyrészen még eszmátok sincsen, szegények vagytok, arra sem telik. Mi nem tudjuk, mondta-e a megtámadott képviselő ezeket a szavakat, vagy sem; azt majd kideríti a vizsgálat. Nem tudjuk, felemlíti-e a petíció, hogy a képviselő ezt a nyilatkozatot jelölt korábban azért tette, hogy a választást befolyásolja; azt majd elgigizolja a választás védeje. Mi csak azt az egyet tudjuk, hogy a Curia határozata mélységes megütközést fog kelteni mindenfelé, bármilyen lényen is a megtámadott mandátumnak a sorsa. Mert rettentő az az álláspont, ami a legfőbb bíróságnak ebben a határozatában megnyilatkozik. Annál rettentőbb, mert ellenkezik a Curia eddig követett gyakorlatával. Az 1899. XV. t. cz. 3. §-ának 8. pontja szerint abszolút érvénytelenségi ok, ha a képviselő-jelölt valamely osztályt, nemzetiséget vagy hitfelekezetet az állampolgárok vagy egy részük ellen gyűlöletre izgatott. Ennek a törvényhelynek az alapján rendelték el a Curia a vizsgálatot, úgy találgat az ő vaskalapos logikájával, hogy gyűlöletre való izgatás van az idézett szavakban. Lássuk csak. Tíz évvel ezelőtt egy népszónok azt mondta valamelyik munkás-gyűlésen, hogy »kellett az uraknak szivarra, a mit a szegény ember béréből levonnak;« meg azt mondta, hogy: »persze, hogy hiába mennének panaszsra a hatóságokhoz, mert azok is urak, ők is az urakkal tartanak és a szegény embernek nem fogják pártját.« Ezt a vádlottat a Curia 67/92. számú ítéletével felmentette, nagyon helyesen úgy argumentálván, hogy e beszédben nincs egyenes felhívás a földirtókos osztály ellen, tehát nincs abban izga-

tás sem. Azóta, úgy látszik, a Curia is feudalissá lett egy kicsit a levegő, még keményebbé lett a vaskalap és a Curia a »ne variatur« álláspontjára helyezkedett az ő büntető hatalmával. A Curia kiterjeszti az ő őró kezét mindenre, a mi van, hogy még a törvényhozás se nyúlhatson hozzá. És föltétlenül az ország házá, hogy valahogy be ne jusson oda valami épés ember, a kinek lát mindent éppen úgy a legjobbnak, a hogyan ma van. Igen fontos az az 1892-iki ítélet, mert a büntető törvény 172. §-a éppúgy írja körül az izgatást, mint a kuriai bíróságról szóló törvény. A minél aztán az a csudálatos dolog következik, hogy több szabad munkás-gyűlésen a szónokoknak, mint a mennyi szabad a képviselő-jelöltnék. Mert hát a parlament az finom testület, oda csak finom embert szabad beocsátani. Igen szeretnénk megkérdezni a nagyméltóságú Kuriát, vajjon miként képzelte ő azt e határozat után, hogy bejussan a Háza — apaga satanas — szociálista képviselő is. Talán csak nem úgy, hogy a képviselő jelölt korábban agyba-főbe dicserje mindent, a mi van. Mert másképp nem juthat be a mai határozat után. Mégis csak szerencsés ország vagyunk mi, hogy Marcheggen tul meg nem értik a nyelvünket. Micsoda kacagás támadna odaát Nyugaton, ha meghallanák, hogy Magyarország főbírói izgatást látnak abban, ha egy képviselő-jelölt konstataálja, hogy a szegény ember: szegény ember, sőt a szegény embernek — bocsánatot kérünk a nagyméltóságú úri orroktól — még eszmája sincsen, s hogy ő majd azon fog dolgozni, hogy ezentul, ha lehet, a szegény embernek is legyen enni valója. Pszt jelölt úr, ilyen ne tessék beszélni, ez izgatás, az ön beszéde nélkül az éhező gyomor is szentül meg lenne győződve arról, hogy ő osztrigát ebédelt a választó-gyűlés napján. Hát még az micsoda szerencse, hogy már benne vannak a Törvénytárban a 48-iki törvények. Hej hogy megsemmisítette volna a Curia a mandátumát azoknak a mi felisteneinknek, a kik megalkották a sajtószabadságot, a kik eltöltötték a jobbágyágot. Hogy rájuk húzta volna az izgatás paragrafusát, a miért ki merték mondani, hogy van irigylendőbb dolog is a robotnál. Ambátor azon fordul meg a dolog, hogy a héroszok mandatumai melyik tanács elé került volna. A mint hogy a Kuria egyik tanácsa még a magyar állameszme ellen való izgatás ellenében is kegyelmes volt most a petíció-tárgyalások során. De hogy igazságosak legyünk, hát egy esetet igenis el tudunk gondolni, a mikor

Az Egyetértés tárcéja.

(Mindenképp fontartva).

A NAGY PER,

MELY EZER ÉV ÖTA POLYIK S MA SINGC VÉGE.
Irta: EÖTVÖS KÁROLY.
MÁSODIK KÖTET.
XVII.
Tűnetek. Kalandok. Tévedések.

Magára veszi a bünt.

Kigondol valamit. Agyon ütötte a lánykát s azután holttestét beledobta a Tiszába. Bizonyára neki elhiszik. Akár találják meg a holttestet, akár nem: el kell hinnük, mert hiszen éppen az a vád, hogy valamelyik zsidó ölte meg a lánykát. Hát legyen úgy, hogy ő ölte meg.

Hátha él a lányka s egyszer csak üden. erőben, egészségben haza tér? Mi lesz akkor?

Ez a gondolat nem győtri sokáig. Ő vele elvégzi dolgát a törvény hamar. Őt felakasztják s porladó teteme ott pihen már a föld alatt. Kitudódik ugyan, hogy ő a bíróság előtt nem mondott igazat s hogy neki ártatlanul kellett halált szenvednie. De azért őt nem kárhoztatják. Halálával nem vétett senkinek, hirtorsosait pedig megmentette az üldözéstől. Inkább akadnak majd jó lelkek, akik a fájdalom igaz könyvét ejtik, ha végetérem gondolnak s akik jó szívvvel áldják meg emlékeztét.

Mi lesz nevével és gyermekeivel? Miből élnek? Hova sodorja őket az élet vihara s az emberek megvetése? Az ő neve a gyilkos neve marad. Csak ez a név marad örökség gyandit gyermekeire. És a nyomor. A nyomortól úgy se mentheti meg őket, de nevének öröklött gyalázatától megmenthetné őket. S imo a helyett, hogy megmentené: ő maga idézi föl rájuk az ádáz jövendőt.

Lelke úgy hanyódot, mint viharban a haraszt. Egyik rettenetes gondolat a másik után. Egyik keserű érzés a másik után. Egyik fölemeli, a másik lesújtja azt a hánykolódó lelket.

Talán beteg is már az a lélek.

Nembeteg. Csak a test erőlen. Se a test, se a lélek nem bírja el könnyen a nagy gondolatokat, a súlyos érzéseket. Néha ájulás környékezi. Gyakran kitörnek főző könyei. Az élettől megvalni mégis nehéz.

Hiszen az élet kötelesség. Nagy, szép és fontos kötelesség. A jó embernek azt a kötelességet mindvégig teljesíteni kell. Mindaddig, míg istennek intésére a természet az alól föl nem menti. Csak a halálnak van joga e kötelesség alól feloldani. S szabad-e ezt valkmerően siettetni?

Minden érzése vonaglott. Egyik gondolat a másikat üzte, hajszolta. Vonakodott a döntéstől. Nehéz volt az utolsó elhatározás. Ma még ne! Majd holnap!

Julius 18-án tette meg Smilovics Tiszalökön a csendbízott kezén az ő súlyos vallomását. Julius 19-én a börtön minden lakója tudta már Nyiregyházán, hogy mi történt.

Az történt, hogy a zsidók idegen nő temetőt usztatták le a Tiszán, ezt felöltöztették az eltűnt leányka ruhájába s odacsémpézték Csonka-Füzes alatt a bíróság elé. Tehát ők rejtegették Eszter ruháját; tehát ők vették azt le a leányka testéről, tehát bizonyos immár, hogy a gyenge szűznek ők ontották vért!

Börtönőrök, rabok, újak és régiek mind megtudták ezt nyomban s mind csak ezt beszéltek maguk között.

Egyik rab nem gyűlöli a másikat. Ritka közöttük a házsártos, a viszálykodó. Sőt rokonszeny, az összetartás bizonyos érzése támad közöttük. Akár bűnösök, akár ártatlanok: most

egy sorsnak részesei. Ha bűnös is: most már szenved. A szenvedés látása könyörületet ébreszt s kioltja a gyűlölködés indulatát vagy legalább csillapítja. De a nagy igazolomnak ez esztendőjében meg a rabok közt is volt zsidó-gyűlölet. Még a rabok közt is akad, aki oda kiáltott a vérvád üldözöttjeire:

— No kutya zsidó, most már ti is fölkerültök az akasztófára!

Csak azért is akad, hogy ilyen szóval kedvében járjon az ádáz indulatu börtönörnek. Mert a börtönörök közt is akad, a ki kedvtelőséggel győtri a rabokat. Durva lélek, a ki így mutatja, így bizonyítja s így gyakorolja az ő hatalmát.

A szegény, háborogó lelki metsző is értesült e napon mindenről. Most se hitte a zsidók bűnösségét. Most is szentül meg volt győződve, hogy többi társa se bűnösebb, mint ő maga, de értelme mégis belezavardott az ügy rejtelmeibe. Nem lehet esodáni. Hiszen most már maguk a zsidók is bevallják, hogy az ártatemet ők usztatták, Eszter ruháját rá ők öltötték!

Szemei előtt most már elborult minden. De azt ott a börtönben látta is, érezte is, hogy a zsidókra még kegyetlenebb napok várnak, mint azok voltak, a melyeket már nagy bánatban eltöltöttek.

Leszállt az est. Elővette esti imáját s nagy szomorú lelekkel és sürű könyhullással bocsátotta azt fel a magasa. Szerdai napnak esteje volt. A mint elvégezte egyik imáját, elkezdte a másikat.

Égész éjjel nem hunyta be szemét. Hol feküdt, hol üldögélt, mereven, rabágyának kemény deszkáján. Hajnal felé lett teljessé elhatározása. Elszántsága megérett. Szabaduljanak hirtorsosai, ő hadd vesszen el.

Reggel azt mondta az őrlégénynek, hogy Kozák őrmesterrel óhajt beszélni. Oda

vezették. Az őrmestert megkérte, kísérje őt a bíróság elé, most már vallani akar.

Az őrmester futott a királyi ügyészhez. az ügyész sietett értesíteni a törvényszék elnökét s néhány percz múlva az elszánt szegény zsidó ott állott a bíróság teremében. Az elnök, az ügyész s egyik törvényszéki bíró előtt.

Vézna termete görnyedt, keze reszket, inai roskadoznak, hangja bgyádt. Hosszu napok, éjszákak óta küzd már a győtrő gondolattal. De areza elszánt, szemében különös fény.

Az elnök ridegen, hivatalosan kérdi.

— Ön kihallgatásra jelentkezett, mit akar?

— Eltökélttem magam, meg akarok vallani mindent.

Az elnök intésére a hivataloszoa székelt tesz melléje.

— Üljön le.

Leül, s folytatja beszédét.

— Én öltem meg azt az eszlári lányt, Solymosi Esztert. Ne vádoljanak mást senkit. Ne kinnózzák a többi szegény zsidót. Én vagyok a tettes. Csupán én vagyok a bűnös. Szálljon a törvény én reám.

Az elnök figyelmezteli: beszélje el az esetet részletesen. Több kérdést is intéz hozzá beszéd közben.

Elbeszéli.

— Nem ismerté a lányt, sohase látta azelőtt, nevé se tudta, ő nem volt ismerős Tiszá-Eszláron. Anna napon, április 1-én kis ideje ő maga állt az imaház előtt. Arra jött a lány. Oda rohögött a zsidókra s az imaházra és csufaságos szavakkal gyalázta a zsidókat. Ő hirtelen indulatba jött, valami volt a kezében, azzal a lánykát fejbe ütötte. Nem akarta agyoncsapni, csak megfenyíteni. A zsidó elcsélt s többé nem mozdult. Ő nézte, tapintotta, fölemelte, a lányban nem volt élet-

Megvolt halva. Ő megjédt. Nem mert szólni senkinek. A lányka holttestét bevonszolta az imaház kertjébe s ott gazzal, szalmával, szeméttel betakarta. Ott volt estélig. Akkor felnyalálolta, elvitte a Tiszáig s a Tiszába beledobta. Nem volt társa senki. Nem is látta az ő dolgát senki. Ime most itt áll: itéljék el, kész a halálra, másokat ne bántsanak.

Fejüket rázták az urak. Egyetlen szavát se hitték el. De azért jegyzőkönyvbe írták a vallomást s aláírták a bűnössel.

Jól tették, hogy nem hitték neki. Nagyon ügyetlen gyilkos volt az a szegény zsidó. Sejtelmé se volt arról, milyen az igazi gyilkosság s miként kell annak részleteit elbeszélni. Száz kérdést intéztek hozzá a részletekről. Honnan tudia ő a részleteket?

Hány órákor történt az eset? Honnan jött a lány s merre tartott? Mi volt a kezében? Hát ő mifele gyilkos szerszámmal tudta úgy megütni, hogy egyetlen ütésre szörnyet halt? Hiszen nem történik az se oly könnyen, se oly gyorsan.

Mind erre az elszánt ember nem volt készen. Nem gondolta ki apróra az egészet. Ötölt-haltott. Sok kérdésre éppen nem tudott felelni.

De annál állhatatosan megmaradt, hogy ő ölte meg a lánykát s ő vetette a halottat a Tiszába.

Boldogtalan ember! Bizony nem tudta te elérni, hogy szavaidd elhiggyék. Nem tudta te hirtorsosaidon segíteni. Még magadon se. Ezer gunyt és csufaságot idéztél föl magadra. Mindenki rohögött rajtad. Ujjal mutattak rád éreid s a zsidóság megmentője! A te kis lelked nem látta azt, hogy a mikor a zsidóüldözés hullámai magasra hánykódnak, a mikor tombol a felekezetes szenvedély: akkor egyetlen szegény rongyos zsidó nem

KIS HIRDETESEK

E hirdetés rovatban minden szöveg... telefon 706.

Csak oly levelekre válaszolunk, melyekkel a válasza szükséges levélbélyeg vagy levelezőlap beküldetik és a hirdetés alatt álló szám közöltetik.

TELEFON 706

Használt új pénz-szekrények... Budapest, V. Bányavetőcs 6. sz.

Nemeslelkű... Budapest, V. Bányavetőcs 6. sz.

Nevelőnőket... Budapest, Erzsébet-körút 25.

Fiatal... Budapest, Erzsébet-körút 25.

Elveszett... Budapest, Erzsébet-körút 25.

Étkező... Budapest, Erzsébet-körút 25.

Butor... Budapest, Erzsébet-körút 25.

Elegáns batárok... Budapest, Erzsébet-körút 25.

Családi palota... Budapest, Erzsébet-körút 25.

Az alouthi... Budapest, Erzsébet-körút 25.

Szökebirtok... Budapest, Erzsébet-körút 25.

Bonnenak... Budapest, Erzsébet-körút 25.

Gazdasszonyok... Budapest, Erzsébet-körút 25.

Nevelőnők... Budapest, Erzsébet-körút 25.

Egy tisztességes... Budapest, Erzsébet-körút 25.

Kiadó lakás... Budapest, Erzsébet-körút 25.

Házmesteri... Budapest, Erzsébet-körút 25.

Közvetítésért... Budapest, Erzsébet-körút 25.

A Titz-féle... Budapest, Erzsébet-körút 25.

Kis csendes... Budapest, Erzsébet-körút 25.

Babajavítás... Budapest, Erzsébet-körút 25.

Garconlakás... Budapest, Erzsébet-körút 25.

Nevelőnők... Budapest, Erzsébet-körút 25.

Perzsa szőnyegek... Budapest, Erzsébet-körút 25.

Magányos... Budapest, Erzsébet-körút 25.

Három... Budapest, Erzsébet-körút 25.

Tudó-bejegyzések... Budapest, Erzsébet-körút 25.

Magányos... Budapest, Erzsébet-körút 25.

Három... Budapest, Erzsébet-körút 25.

Tudó-bejegyzések... Budapest, Erzsébet-körút 25.

Magányos... Budapest, Erzsébet-körút 25.

Három... Budapest, Erzsébet-körút 25.

Tudó-bejegyzések... Budapest, Erzsébet-körút 25.

Nevelőnők... Budapest, Erzsébet-körút 25.

Perzsa szőnyegek... Budapest, Erzsébet-körút 25.

Magányos... Budapest, Erzsébet-körút 25.

Három... Budapest, Erzsébet-körút 25.

Tudó-bejegyzések... Budapest, Erzsébet-körút 25.

Magányos... Budapest, Erzsébet-körút 25.

Három... Budapest, Erzsébet-körút 25.

Tudó-bejegyzések... Budapest, Erzsébet-körút 25.

Magányos... Budapest, Erzsébet-körút 25.

Három... Budapest, Erzsébet-körút 25.

Tudó-bejegyzések... Budapest, Erzsébet-körút 25.

Használt butorok, perzsa szőnyegek, butor-kiállításban. Budapest, Ujvilág-utca 21.

Most jelent meg! KEDIM SVEN: Ázsia sivatagjain keresztül. Budapest, V. Bányavetőcs 6. sz.

Neustein Fülöp. Székesszörulás. Budapest, Erzsébet-körút 25.

ZALA GYÖRGY. BUDA VARI HONVÉDSZOBRA. Budapest, Erzsébet-körút 25.

SZÓLOOLTVÁNYOK. Budapest, Erzsébet-körút 25.

Gyümölcs-főzelék és hús-conservákat. Budapest, Erzsébet-körút 25.

Földrajzi Társaság Könyvtára. Budapest, Erzsébet-körút 25.

Titkos betegségek. Budapest, Erzsébet-körút 25.

MEHNER VILMOS. LEGUJABB HÁZI TITKÁR. Budapest, Erzsébet-körút 25.

MAGYAR LEVELEZŐ ÉS ÖNÜGYVÉD. Budapest, Erzsébet-körút 25.

BUTOR és lakberendezési vállalat. Budapest, Erzsébet-körút 25.

HIRDETESEK felvétetnek a kiadóhivatalban.

Lampel R.-féle (Wodianer F. és Fiai) cs. és kir. udvari könyvkereskedés kiadása.

Minden egyes kötetet szívből... Budapest, Erzsébet-körút 25.

M. kir. Államvasutak. Pályázati hirdetmény. Budapest, Erzsébet-körút 25.

PATYI és LAUTER. Budapest, Erzsébet-körút 25.

A gyűjteményből megjelent már a következő hét kötet: Budapest, Erzsébet-körút 25.

REMEKIRÓK KÉPES KÖNYVTÁRA. Budapest, Erzsébet-körút 25.

HEGEDÜS LASZLÓ. Budapest, Erzsébet-körút 25.

Az Egyelőrt... Budapest, Erzsébet-körút 25.

DR. GARAI ANTAL. Budapest, Erzsébet-körút 25.

A bevezetések szerzői a következők: Budapest, Erzsébet-körút 25.

Megrendelő-Jegy. Budapest, Erzsébet-körút 25.

A külföldi remekírókat kiváló... Budapest, Erzsébet-körút 25.

Teljes PETŐFI kiadás. Budapest, Erzsébet-körút 25.